

„Eligius”

Poeta... to twór niezbadany;
Błądzi po świecie przez całe życie
Nie rozumiejąc samego siebie,
Ani swojej wyjątkowej natury.

Bo cóż to za biedna istota
Zmuszona widzieć więcej, niż inni,
Czuć więcej, niż inni... toż to jest wielka
Odpowiedzialność... istny dar od Boga.

Cóż... nie przypominają oni czasem aniołów?
Tylko takich pozbawionych skrzydeł
I z uśpioną pamięcią, która im cicho podpowiada
Jak wyglądał ich idealny, niebiański świat.

Jednak znają oni dobrze dobro, jak i zło,
Szczęście oraz gorycz – emocje tak ludzkie;
Emocje, które nie zawsze potrafią okiełznać,
Przez co zły duch wstępuje w ich ciała.

Dar zamienia się w najgorszą klątwę –
Poeci często tracą nadzieję i rozum;

Targani uczuciami, pozostawieni wiary,
Gotowi są pisać krwią na śnieżnobiałej kartce.

Ale może taki jest ich prawdziwy cel –
By stąpać po ziemi, doświadczyć wszystkiego...
Aby z tego miejsca, do którego nigdy nie należeli
Wrócić z kartoteką wiedzy tam, skąd przybyli.

Czesław Miłosz „Ars Poetica”, „Gdziekolwiek”

Aleksandra Stus

Klasa 3g

Wyrażam zgodę na przetwarzanie moich danych zawartych w tym dokumencie na potrzeby konkursu inspirowanego twórczością Czesława Miłosza zgodnie z Ustawą z dnia 29.08.1997 roku o Ochronie Danych Osobowych (tj. Dz. U. z 2016r. Nr 101, poz. 922 z późn. zm.)